

sernes Betydning, at Fabrikerne maa anlægges. Og Fabriksvirksomheden kræver igen de andre Foranstaltninger, baade Dokker og Skibsbroer og Arbejderboliger inde ved Aamundingen. Det hele hænger uløseligt sammen. Det er jo netop det eminente ved Planen!“

„Det forstaar jeg endelig meget godt, min Ven! Men det er nu alligevel en god Regel at følge ved Opførelsen af et Hus, at man begynder med Grundstenene; ikke med Taget og Taarnene. Og at saa mange Anstalter skulde være absolut nødvendige for at gøre Prøve paa en Mekanisme, . . . det faar I nu ikke Nogen til at tro. Og hvad det foreløbigt gælder om, er jo dog at faa Sagen sat i Gang. Slaar den an, vil Udvidelserne komme af sig selv.“

„Ja, saadan er det altid! Hvor jeg kender det! Er der endelig engang undfanget en virkelig stor Ide, skal den ufravigelig trykkes flad, før den anerkendes. — Det er ikke værd, vi taler mere derom, Fa'er. Du tror ikke paa Sidenius. Dermed er alting sagt!“

„Tror! Tror! Kære Ivan, forstaar jeg mig paa Kanal- og Havnebyggeri? Forstaar du dig paa Vejrmøller? . . . Jeg gentager det: I har grebet den Sag forkert an. I har først begaaet en Fejl ved at sammenblande, hvad der ikke nødvendigt hører sammen, dernæst ved ikke forud at have Patenterne i Orden. Havde din Ven endda kunnet fremlægge Udtalelser af anerkendte Sagkyndige, der havde undersøgt hans Projekter, saa var der dog en Slags Garanti for, at de overhovedet lader sig udføre. Men at Folk saadan udenvidere skulde tage en ubekendt ung Mands Paastand for gode Varer, . . . det er for naivt, Barn!“